

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 581/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., Š., D. K., P., P. K., Š., a A. S., Š., zastúpených advokátkou JUDr. D. L., PhD., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 30/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K., D. K., P. K. a A. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2012 doručená sťažnosť P. K., Š., D. K., P., P. K., Š., a A. S., Š. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. D. L., PhD., B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 30/2008.

Zo sťažnosti a z nej pripojených príloh vyplýva:

„Sťažnosť smeruje proti Slovenskej republike zastúpenej Okresným súdom Pezinok.

Sťažovatelia žiadajú, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aby v zmysle čl. 127 ods. 2 – vyslovil voči Okresnému súdu Pezinok zákaz pokračovať v porušovaní ich základného práva a prikázal mu konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá...

sťažovatelia žiadajú finančné zadostučinenie... každému... 3.000,- EUR. Primeranosť výšky finančného zadostučinenia odvodzujú jednak od dĺžky prietáhov, jednak analogicky od súm odškodnenia priznaných Ústavným súdom v obdobných prípadoch. V prípade vyhovenia tejto sťažnosti si sťažovatelia uplatňujú aj náhradu trov právneho zastúpenia...

Sťažnosť odôvodňujú sťažovatelia tým, že Okresný súd Pezinok od prevedenia žaloby z Okresného súdu Bratislava III v roku 2008, doteraz vo veci nájmu právoplatne nerozhodol. Vo veci boli vypracované 2 znalecké posudky, pričom jeden bol vypracovaný odporcom a druhý znalecký posudok vypracoval na základe uznesenia Okresného súdu v Pezinku Ústav súdneho inžinierstva v Žiline. Na poslednom pojednávaní konanom dňa 12. 3. 2012. odporca namietol, že predmetný znalecký posudok bol vypracovaný zlou metódou. Mal byť vypracovaný porovnávacou metódou a nie metódou polohovej diferenciácie. Z uvedeného dôvodu bolo pojednávanie opäť odročené na neurčito z dôvodu ďalšieho dokazovania, i napriek tomu, že podľa nášho názoru má zákonný sudca všetky potrebné podklady na vydanie konečného rozhodnutia vo veci.

Sťažovatelia podali Predsedníčke Okresného súdu v Pezinku sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá sťažnosť považovala za opodstatnenú a v odpovedi zo dňa 3. 11. 2008 sp. Zn. Spr. 2049/208 prisľúbila osobný dohľad nad priebehom súdneho konania, napriek tomu nebolo vo veci do dnešného dňa právoplatne rozhodnuté.

V tomto, prípade nejde o zložitý občiansko-právny súdny spor. Po vyhotovení znaleckých posudkov mohol súd právoplatne rozhodnúť, no vzhľadom na rôzne objektívne a subjektívne prieťahy vo veci, sa tak nestalo.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ak argumenty sťažovateľov v sťažnosti, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nepreukázali v čase jej podania ústavnému súdu takú intenzitu porušenia základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie, ústavný súd ju podľa svojej ustálenej praxe odmieta ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd sa aj v tomto prípade zameril hlavne na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľov (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd pojednávanie konané 12. marca 2012 odročil na neurčito a vo veci nerozhodol, a to napriek tomu, že zákonný sudca má všetky potrebné podklady na vydanie konečného rozhodnutia vo veci.

Ústavný súd sa po oboznámení so sťažnosťou a spisom okresného súdu sp. zn. 5 C 30/2008, ktorý si vyžiadal, dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V prípade namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je s účinnosťou od 1. apríla 2005 takýmto prostriedkom sťažnosť adresovaná

predsedovi príslušného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Samotná skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na prietahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, pretože ústavný súd pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu dostatočný časový priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 20. októbra 2008 sťažnosť na prietahy v konaní predsedníčke okresného súdu. Predsedníčka okresného súdu uznala sťažnosť vo svojej odpovedi z 3. novembra 2008 sp. zn. Spr. 2049/2008 za opodstatnenú vo vzťahu k obdobiu od 1. januára 2008 do 21. októbra 2008 a uviedla, že dá pokyn zákonnej sudkyňi, aby vo veci plynulo konala.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 30/2008 ústavný súd zistil, že okresný súd bol vo veci sťažovateľov nečinný od 1. januára 2008 do 4. novembra 2008. Potom, ako sa sťažovatelia obrátili na predsedníčku súdu so sťažnosťou na prietahy v konaní, okresný súd však začal konať. Od 4. novembra 2008 vo veci koná plynule, bez zbytočných prietahov.

Sťažnosť na prietahy adresovaná predsedníčke okresného súdu tak mala účinky, ktoré od nej bolo možné očakávať, keď boli odstránené nedostatky v postupe okresného súdu.

Podľa zistení ústavného súdu od 4. novembra 2008 však okresný súd vo veci konal bez zbytočných prietahov. Je potrebné uviesť, že na pojednávaní, ktoré sa konalo 1. februára 2010, požiadal právny zástupca sťažovateľov o jeho odročenie, a to pre účely uzatvorenia mimosúdnej dohody s odporcami, a bola mu súdom uložená povinnosť, aby v lehote dvoch mesiacov oznámil, či došlo k mimosúdnej dohode. Lehotu na oznámenie výsledku rokovania o mimosúdnej dohode však právny zástupca sťažovateľov nedodrжал

a skutočnosť, že k mimosúdnej dohode nedošlo, oznámil súdu až na výzvu súdu 14. mája 2010. Následne okresný súd nariadil pojednávanie na 21. október 2010, na ktoré sa právny zástupca sťažovateľov bez ospravedlnenia nedostavil a pojednávanie bolo odročené na 17. marec 2011. Na tomto pojednávaní opätovne právny zástupca sťažovateľov spolu s právnym zástupcom odporcov požiadali o odročenie pojednávania pre účely mimosúdnej dohody. K mimosúdnej dohode však opätovne nedošlo, a preto okresný súd vo veci ďalej konal. Právny zástupca sťažovateľov taktiež požiadal o odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať 20. februára 2012 z dôvodu kolízie pojednávanií. Nariadené pojednávanie bolo preto zrušené a bol nariadený termín na 12. marec 2012. Toto pojednávanie bolo odročené okrem iného aj na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľov, ktorý uviedol, že v lehote 14 dní oznámi súdu návrh na doplnenie dokazovania. Následne 13. marca 2012 právny zástupca sťažovateľov navrhol ako dôkaz vypracovanie nového znaleckého posudku vo veci.

Podľa názoru ústavného súdu nečinnosť okresného súdu v období od 1. januára 2008 do 4. novembra 2008 vzhľadom na jeho ďalší postup, ktorý je plynulý a bez prieťahov, nemožno považovať za také porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré by dosiahlo ústavnoprávny rozmer.

Je potrebné zdôrazniť že nosným argumentom sťažnosti bolo tvrdenie sťažovateľov, že okresný súd vo veci nerozhodol napriek tomu, že má dostatok dôkazov na rozhodnutie. Zo spisu okresného súdu však vyplýva, že to boli práve sťažovatelia, resp. ich právny zástupca, ktorý navrhol vypracovanie ďalšieho znaleckého posudku. Navyše pojednávania, ktoré okresný súd vo veci sťažovateľov nariadil, boli opakovane odročované či už z dôvodu, že právny zástupca sťažovateľov sa na nich nezúčastnil, požiadal o odročenie pre kolíziu termínov pojednávanií, resp. pre účely uzatvorenia mimosúdnej dohody. Možno teda konštatovať, že to boli práve sťažovatelia, ktorí významnou mierou prispeli k tomu, že okresný súd vo veci nerozhodol.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažuje doterajší postup okresného súdu za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľov

na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012